

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **L. K.**, zast. JUDr. Jaroslavem Savkem, advokátem se sídlem Slavíkova 625, Proboštov, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2023, č. j. 14 A 199/2021-80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Oznámením ze dne 19. 5. 2021, č. j. SZIF/2021/0405994, Státní zemědělský a intervenční fond (dále jen „SZIF“) podle § 3g zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, v relevantním znění (dále jen „zákon o zemědělství“), oznámil žalobci provedení změny v evidenci půdy. Pro díl půdního bloku č. 7004/2 na příslušných pozemcích v katastrálním území Kozojedy u Kralovic byla ke dni následujícímu po zahájení řízení (3. 5. 2012) zapsána jako uživatel obchodní společnost ZS Kozojedy, a.s. (dále jen „ZS Kozojedy“).

[2] Rozhodnutím ze dne 23. 7. 2021, č. j. MZE-40508/2021-11121, žalovaný zamítl námitku žalobce a oznámení SZIF potvrdil. Po krátkém shrnutí procesního vývoje od roku 2018 a rekapitulaci odůvodnění oznámení SZIF žalovaný konstatoval, že SZIF se řídil rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 11. 2020, č. j. 14 A 22/2019-66 (předchozí rozsudek městského soudu vydaný v projednávané věci). Žalovaný poznamenal, že podstatnou část své námitky již žalobce uplatnil v předcházejícím řízení, takže SZIF na tuto argumentaci reagoval – žalovaný na jeho odůvodnění odkázal.

[3] Podle žalovaného nebylo prokázáno, že by peněžité částky hrazené žalobcem na účet F. J. představovaly platby nájemného za konkrétní pozemky, ani to, že by žalobci svědčilo

bezúplatné užívací právo k dílu půdního bloku v důsledku jednoduchých pozemkových úprav. S odkazem na § 3g odst. 11 zákona o zemědělství žalovaný potvrdil závěr SZIF, že právní důvody změny měly být posuzovány ke dni zahájení řízení. Žalovaný korigoval právní názor SZIF, dle něhož řízení podle § 3g zákona o zemědělství vůbec nemohlo být zastaveno, ale potvrdil, že v projednávané věci bylo třeba respektovat právní nárok toho, kdo chce být k určitému datu do evidence půdy zapsán. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou nesprávného rozšíření správního řízení. Vysvětlil, že toto řízení bylo zahájeno dne 2. 5. 2012 z moci úřední, proto není ohlášení změny jiným účastníkem řízení (ZS Kozojedy) k tomuto dni založeno ve spisu. Podle žalovaného k námitce nebyla připojena žádná dokumentace, která by prokazovala právní důvod užívání dílu půdního bloku žalobcem. SZIF v souladu s rozsudkem městského soudu ze dne 12. 11. 2020, č. j. 14 A 22/2019-66, provedl veškeré potřebné důkazy a posoudil věc ze skutkového i právního hlediska správně, své rozhodnutí pak náležitě a podrobně odůvodnil.

[4] Žalovaný dodal, že ve věcech aktualizace evidence půdy se zkoumá, zda jsou naplněny podmínky pro provedení změny v evidenci využití půdy. Nejde o autoritativní rozhodnutí ve věci sporu mezi účastníky řízení o jejich právech a povinnostech. Posouzení takových otázek má povahu úsudku o předběžné otázce. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný upozornil, že závazné řešení sporu mezi účastníky náleží do pravomoci nalézacího soudu v občanském soudním řízení. Případným rozsudkem příslušného soudu by byl správní orgán podle § 57 odst. 3 správního řádu vázán. To by případně mohlo vést k další aktualizaci evidence zemědělské půdy.

[5] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze. V ní doslova citoval text námítky a až následně formuloval žalobní body. V jejich úvodu obecně tvrdil, že žalovaný se nevypořádal se všemi relevantními námitkami, následně namítl závaznost dřívějších správních aktů žalovaného. Poté se vrátil k tvrzení o nepřezkoumatelnosti a vyjmenoval všechny nadpisy jednotlivých témat obsažených v námitce a bez bližšího vysvětlení konstatoval, že právě tyto argumenty žalovaný nevypořádal. Konkrétně pak rozvedl argumentaci k nadpisu č. 1 („*nesprávný úřední postup*“) a č. 8 („*neexistence ohlášení změny v evidenci půdy od ZS Kozojedy, a.s.*“). Žalobce shrnul, že nebylo podáno žádné ohlášení změny v evidenci půdy a zároveň SZIF nezahájil řízení ani z moci úřední, řízení tedy nebylo řádně zahájeno. Následně pak SZIF nerespektoval závazný právní názor žalovaného a řízení nezastavil, ač díl půdního bloku č. 7004/2 v katastrálním území Kozojedy u Kralovic zanikl.

[6] Městský soud shora uvedeným rozsudkem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl. V první řadě soud upozornil, že na rozdíl od předchozí žaloby (o níž rozhodl rozsudkem ze dne 12. 11. 2020, č. j. 14 A 22/2019-66) námítky žalobce nyní nesměřovaly k věcnému posouzení, ale týkaly se především procesní stránky projednávané věci (zahájení správního řízení a důsledků provedení komplexních pozemkových úprav).

[7] K námitce nepřezkoumatelnosti městský soud upozornil, že na rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké nároky a postačuje vypořádání s podstatou námítky účastníka řízení. Zároveň je třeba správní řízení považovat za jeden celek a odvolacímu orgánu nic nebrání odkázat na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Městský soud proto vyhodnotil, že žalobcova námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná. Připomněl, že SZIF se logicky zaměřil na argumentaci, kterou již žalobce v předchozím řízení vznesl (v námitce ze dne 14. 2. 2018). Jelikož tentokrát se SZIF s argumentací žalobce vypořádal dostatečně, žalovanému nic nebránilo odkázat na jeho odůvodnění. Žalobcem předložený

pokračování

výčet námitek, které neměly být žalovaným zohledněny, nepředstavoval podle městského soudu řádné vymezení žalobního bodu.

[8] Městský soud dále zdůraznil, že otázka, komu svědčilo užívací právo k předmětnému dílu půdního bloku, byla vyřešena již v předchozím řízení (F. J. ukončil nájemní vztah s L. K. výpovědí ke dni 30. 9. 2007 s jednorocní výpovědní lhůtou a dne 26. 9. 2007 uzavřel nájemní smlouvu se ZS Kozojedy). Důvody zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2018, č. j. 52902/2018-MZE-11155, rozsudkem městského soudu ze dne 12. 11. 2020, č. j. 14 A 22/2019-66, byly zcela odlišné a netýkaly se věcného posouzení existence nájemního vztahu žalobce k dílu půdního bloku. K otázce tvrzeného nerespektování dříve vydaných správních aktů městský soud citoval vypořádání téže námitky v rozsudku ze dne 12. 11. 2020, č. j. 14 A 22/2019-66. Dodal, že až po vydání usnesení ministra zemědělství, jímž žalobce argumentoval, bylo postaveno najisto, že platby, které žalobce označil za nájemné, neprokazují existenci nájemního vztahu po uplynutí výpovědní doby.

[9] K námitce, že řízení o aktualizaci evidence půdy nebylo řádně zahájeno, městský soud odkázal na § 3g odst. 9 zákona o zemědělství, ve znění účinném do 31. 12. 2014, které umožňovalo zahájení tohoto řízení z moci úřední. Městský soud ze spisu ověřil, že řízení bylo zahájeno v souladu s § 3g odst. 9 zákona o zemědělství, v tehdejší znění, oznámením o zahájení řízení ze dne 2. 5. 2012. Na tom nic nemůže změnit ani písařská chyba, které se SZIF dopustil v oznámení o provedení aktualizace evidence půdy ze dne 19. 5. 2021, č. j. SZIF/2021/0405994, kde uvedl, že řízení bylo zahájeno z moci úřední v souladu s § 3g odst. 8 (namísto odst. 9) zákona o zemědělství. Městský soud se neztotožnil ani s argumentem, že nebyl důvod řízení zahajovat, neboť v době jeho zahájení byla jako uživatel dílu půdního bloku zapsána paní V. F. (podnájemkyně ZS Kozojedy), neboť ze spisu jednoznačně vyplývá, že na přelomu let 2011 a 2012 byla existence užívacích práv sporná.

[10] Podle městského soudu účinky aktualizace evidence půdy nastávaly podle § 3g odst. 9 věty poslední zákona o zemědělství, ve znění účinném do 31. 12. 2014, dnem následujícím po dni, kdy bylo zahájeno řízení. Odkazy na § 3g odst. 11 zákona o zemědělství, ve znění účinném od 1. 1. 2015, resp. § 3g odst. 13 zákona o zemědělství, ve znění účinném do 31. 12. 2014, proto považoval za nesprávné. To však nemělo vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť právní účinky aktualizace byly jinak vymezeny správně.

[11] Městský soud nepřisvědčil ani poslední námitce, již žalobce požadoval zastavení správního řízení z toho důvodu, že díl půdního bloku již zanikl. Městský soud připomněl, že předmětem řízení byla aktualizace evidence půdy ke dni 2. 5. 2012. Okolnost, že z důvodu komplexních pozemkových úprav díl půdního bloku v roce 2020 zanikl, neměla na důvod, pro který bylo řízení zahájeno, vliv. Zanik pozemku působí na jakákoli práva pouze do budoucna, nemohla se jím tedy vyřešit otázka sporu o užívání pozemků v roce 2012, která má praktické důsledky (např. posouzení nároku na dotace). Zastavením řízení by podle městského soudu vznikla v evidenci půdy nepřipustná diskontinuita.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[12] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, a to z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[13] Stěžovatel předně obecně tvrdí, že městský soud se nevypořádal se všemi relevantními námitkami. Následně upřesňuje, že výčet námitek, které byly obsaženy v námitce ze dne

31. 5. 2021 a s nimiž se žalovaný dostatečně nevypořádal, podle něj představoval dostatečné vymezení žalobního bodu. Námitky byly podrobněji popsány již před tímto výčtem. Městský soud měl podle něj uvést, jak měly být námitky vymezeny řádně.

[14] K námitce označené nadpisem „*neexistence ohlášení změny v evidenci půdy od ZS Kozojedy*“ stěžovatel nejprve odkazuje na události, které proběhly před zahájením řízení (oznámení o provedení změny evidovaných údajů ze dne 29. 12. 2011; ohlášení změny ze dne 29. 11. 2011 podané V. F.; námitka stěžovatele ze dne 13. 1. 2012, rozhodnutí o námitce ze dne 19. 4. 2012), následně rekapituluje některé úkony v projednávané věci. Upozorňuje, že podle oznámení Ministerstva zemědělství – Agentury pro zemědělství a venkov Plzeň (dále jen „Agentura pro zemědělství a venkov“) ze dne 3. 8. 2012, č. j. EP4821/41/3, byla ohlašovatelem v projednávané věci V. F. – řízení tedy nebylo zahájeno z moci úřední. O tom podle stěžovatele svědčí i podobnost čísel jednacích a stejná spisová značka. Ohlášení však není obsaženo ve spisu. Jelikož ve spisu není obsaženo ani ohlášení ze dne 2. 5. 2012 podané ZS Kozojedy, nebyl podle stěžovatele důvod vydání oznámení SZIF ze dne 19. 5. 2021, č. j. SZIF/2021/0405994.

[15] Dále stěžovatel rozvádí svou argumentaci nadepsanou „*nesprávně rozšířené řízení*“. Rekapituluje část předchozího procesního vývoje a dovozuje, že na základě ohlášení ZS Kozojedy neměla být zahájena nová řízení o aktualizaci půdy, dokud nebylo rozhodnuto o jeho námitce ze dne 15. 8. 2012. Konstatuje, že Agentura pro zemědělství a venkov považovala „*shora uvedená oznámení*“ (aniž by upřesnil, která) za právní akty nulitní. Námitka ZS Kozojedy ze dne 28. 5. 2013 se podle stěžovatele týkala pouze oznámení o neprovedení změny ze dne 15. 5. 2013, v oné věci však nebylo sporné užívání dílu půdního bloku č. 7004/2. Podle stěžovatele byla v oznámení ze dne 15. 5. 2013 uvedena nesprávná spisová značka D209/2011-2012, která se týká oznámení ze dne 3. 8. 2012, jímž bylo rozhodnuto na základě ohlášení V. F. (a které bylo zrušeno usnesením ministra zemědělství ze dne 22. 11. 2012, č. j. 210291/2012-MZE-12151, jímž bylo řízení ukončeno).

[16] Stěžovatel připomíná, že rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 17. 9. 2013, č. j. 59124/2013-MZE-12151, zrušené rozsudkem městského soudu ze dne 31. 8. 2016, č. j. 9 A 175/2013-34, se týkalo také ohlášení ZS Kozojedy, učiněného v době od 3. 8. 2012 do 20. 12. 2012, kdy ohlášení podáno být nesmělo. Po zrušení rozhodnutí ministra zemědělství ze dne 17. 9. 2013, č. j. 59124/2013-MZE-12151, mělo být podle stěžovatele nově rozhodnuto o ohlášení ZS Kozojedy a posuzováno pouze to, zda je nové právní posouzení věci správné. Podle názoru stěžovatele se však jednalo o zcela jiné správní řízení zahájené ohlášením ZS Kozojedy v době po podání námítky ze dne 15. 8. 2012 stěžovatelem. Stěžovatel upozorňuje, že oznámení Agentury pro zemědělství a venkov ze dne 20. 12. 2012 ani ze dne 8. 8. 2012 mu nebyla doručena, a opakuje, že byla správním orgánem považována za nulitní akty. Podle stěžovatele nemohlo nepřipustně podané ohlášení ze strany ZS Kozojedy vyvolat řízení o změně v evidenci půdy. Stěžovatel dále tvrdí, že nájemní smlouvy, které ZS Kozojedy předložila, nebyly ve spisu obsaženy ke dni 2. 5. 2012.

[17] Městský soud se podle stěžovatele s touto námitkou nevypořádal vůbec, přestože šlo o námitku zcela zásadní. Oznámení Agentury pro zemědělství a venkov ze dne 15. 5. 2013 o neprovedení změny se totiž týkalo ohlášení ZS Kozojedy, nikoli ohlášení podaného V. F., na jehož základě bylo zahájeno řízení oznámením Agentury pro zemědělství a venkov ze dne 2. 5. 2012 v projednávané věci.

pokračování

[18] Podle stěžovatele nemohlo dojít k písařské chybě (uvedení odstavce 8 namísto odstavce 9), neboť řízení bylo zahájeno na základě ohlášení změny podaného V. F. Stěžovatel spekuluje, že toto ohlášení mohlo být ze spisu ztraceno, a proto správní orgán uvádí, že řízení bylo zahájeno z moci úřední. Posuzování vztahu ZS Kozojedy k dílu půdního bloku ke dni 2. 5. 2012 podle stěžovatele nemá právní důvod. I to považuje stěžovatel za jednu z příčin toho, že pracovníci SZIF a žalovaného začali uvádět, že řízení bylo zahájeno z moci úřední.

[19] Stěžovatel bez dalšího konstatuje, že díl půdního bloku č. 7004/2 v katastrálním území Kozojedy u Kralovic zanikl provedením pozemkových úprav v roce 2020.

[20] Závěrem stěžovatel namítá, že odkaz na část odůvodnění dřívějšího rozsudku městského soudu nepředstavuje „*správný postup*“, ale „*postup nesprávný*“. Ani zde však neuvádí, v čem má tvrzená nesprávnost spočívat. Opakuje, že ve správním řízení platí zásada presumpce správnosti správních aktů a ochrany dobré víry jejich adresátů. Správní akt tedy podle něj vyvolává následky po celou dobu své existence, až do eventuálního zrušení. To pak má následky toliko *ex nunc*.

[21] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[22] Žalovaný úvodem upozorňuje, že kasační stížnost představuje pouze opakování žalobních námitek, příp. námitek podaných stěžovatelem ve správním řízení. Konstatuje, že se se všemi námitkami vypořádal na straně 8 až 10 svého rozhodnutí, kde se k nim buď konkrétně vyjádřil, nebo odkázal na posouzení námitek provedené SZIF. O vypořádání námitek svědčí dle žalovaného rovněž to, že dílčí posouzení SZIF korigoval (to však nemělo vliv na zákonnost prvostupňového oznámení). Žalovaný uzavřel, že v řízení nebylo prokázáno, že by peněžité plnění stěžovatele představovalo platby nájemného za konkrétní pozemky. Zdůraznil, že doklady, jimiž se prokazuje existence nějakého vztahu, musejí být přiřaditelné ke konkrétním pozemkům.

[23] Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, resp. odmítl jako nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[25] Kasační stížnost je však v důsledku své nedostatečné kvality na samé hranici projednatelnosti. Již stěžovatelovo první podání adresované Nejvyššímu správnímu soudu čítalo celých 26 stran, přesto však bylo toliko blanketní, neboť v něm stěžovatel pouze opsál celý text žaloby (z něhož dokonce počátečních 20 stran tvoří pouze opis stěžovatelovy námítky ze dne 31. 5. 2021). Stěžovatel však v celém tomto obsáhlém podání neuvedl jediný kasační důvod. Po výzvě soudu stěžovatel kasační stížnost doplnil. Úvodních 26 stran doplnění kasační stížnosti však opět představuje jen doslovný opis žaloby. Část nadepsaná „*Důvody kasační stížnosti*“ pak začíná zopakováním doslovného opisu žalobních bodů (který

byl již obsažen na str. 21 až 26 téhož dokumentu); skutečné odůvodnění kasační stížnosti tak začíná až na straně 31 (!) z celkových 37 stran. Ani tato argumentace však z velké části nepředstavuje projednatelné kasační námitky, neboť polemizuje převážně s postupem žalovaného a SZIF, aniž by stěžovatel svá tvrzení jakkoli vztáhl k napadenému rozsudku.

[26] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že městský soud v řízení ukončeném nyní napadeným rozsudkem přezkoumával rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2021, č. j. MZE-40508/2021-11121, jímž byla zamítnuta námitka stěžovatele proti oznámení o aktualizaci evidence půdy ze dne 19. 5. 2021, č. j. SZIF/2021/0405994, nikoli oznámení ze dne 15. 5. 2013, k němuž stěžovatel směřuje zásadní část své argumentace. V mnoha případech navíc stěžovatel odkazuje na řízení a postupy, které probíhaly paralelně vedle projednávané věci (např. vyřízení ohlášení ZS Kozojedy) či ještě před zahájením řízení v projednávané věci oznámením ze dne 2. 5. 2012 (řízení o aktualizaci evidence půdy v souvislosti s ohlášením V. F. z roku 2011). V některých případech stěžovatel pouze konstatuje nesporný fakt (např. skutečnost, že díl půdního bloku provedením pozemkových úprav v roce 2020 zanikl), aniž by uvedl jakoukoli úvahu o tom, jaký vliv mohl mít tento fakt na zákonnost napadeného rozsudku. Stěžovatel rovněž tvrdí, že citace odůvodnění předchozího rozsudku městského soudu v projednávané věci nepředstavuje „správný postup“. Nepřipojuje však žádnou argumentaci, odkaz na zákonné ustanovení, judikát apod., z nichž by plynulo, že správní soud nemůže vypořádat opakující se námitku odkazem na svůj předchozí rozsudek v téže věci.

[27] Lze připomenout, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti. Je to tudíž právě stěžovatel, kdo vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předeštit polemiku se závěry krajského (městského) soudu. Nejvyšší správní soud nemůže tuto roli převzít. Jeho úkolem není opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí správního orgánu tak, jako by rozhodnutí krajského (městského) soudu neexistovalo. Obsah a kvalita kasační stížnosti tudíž předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[28] Jelikož většina stěžovatelovy argumentace adresně nepolemizuje s odůvodněním napadeného rozsudku, nelze ji podřadit pod kasační důvody obsažené v § 103 odst. 1 s. ř. s. Jedná se tedy ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. o jiné důvody, než jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a tedy důvody nepřipustné. Nejvyšší správní soud připouští, že odkaz na žalobní argumentaci s tvrzením, že nebyla vypořádána, by mohl tvořit validní námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Pro formulaci takové námitky však není zapotřebí opakovaně reprodukovat celý text žaloby. Případně opomenutými žalobními námitkami by se totiž kasační soud tak jako tak nemohl zabývat věcně (nepřezkoumatelný rozsudek by musel zrušit a věc vrátit krajskému či městskému soudu k dalšímu řízení). Několikanásobné opakování celé žalobní argumentace tudíž postrádá jakýkoli rozumný smysl, pouze komplikuje posouzení kasační stížnosti. K tomu je též třeba dodat, že „[s]mysl povinného zastoupení advokátem je zvýšit kvalifikovanost podání a vystupování v řízení o mimořádném opravném prostředku. Jednání právního profesionála má chránit jednak samotného stěžovatele, který se obrací na poslední instanci soustavy správního soudnictví, jednak má zajistit, aby NSS posuzoval pouze vážně míněná, kvalifikovaná a ne zjevně bezúspěšná podání.“ (Kadlec, O., komentář k § 105 s. ř. s., Wolters Kluwer, dostupné v ASPI). Právě advokát jakožto právní profesionál by měl garantovat dostatečnou kvalitu sepsané kasační

pokračování

stížnosti, v níž by měly být tvrzené důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí krajského (městského) soudu pregnantně vyjádřeny tak, aby Nejvyšší správní soud nebyl zbytečně zatěžován obsáhlým nestrukturovaným textem. Této roli zástupce stěžovatele v posuzované věci ani v nejmenším nedostál.

[29] Několik dílčích úvah však za kasační námitky považovat lze, proto Nejvyšší správní soud nepřistoupil k odmítnutí celé kasační stížnosti podle § 104 odst. 4 s. ř. s., jak navrhoval žalovaný.

[30] Dále soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského (městského) soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[31] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval otázkou (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, k níž by bylo nutné přihlížet i bez námitek z úřední povinnosti. K problematice nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Není však projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský (městský) soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[32] Městský soud již stěžovatele výstižně upozornil, že nebylo povinností správních orgánů detailně reagovat na každý aspekt vznesených námitek a že obě rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že skutečnost, že struktura rozhodnutí správních orgánů detailně nekopíruje stěžovatelovy námitky, spíše než z jejich opomenutí pramení z okolnosti, která se jako červená nit táhne celou projednávanou věcí a která se nejzávažněji projevila při formulaci kasační stížnosti (jak bylo podrobně popsáno výše): stěžovatel namísto uvedení specifických argumentů vztahujících se vždy k aktuální fázi řízení převážně „recykloval“ svá předcházející podání, včetně námitek, které již byly (mnohdy opakovaně) vyvráceny nebo se staly z jiného důvodu irelevantními (např. v důsledku pravomocného rozhodnutí městského soudu, které nebylo napadeno kasační stížností). V takové situaci nelze klást k tíži správním orgánům, a tím spíše ani městskému soudu, že se nepokoušely z převážně irelevantního obsáhlého textu „vydestilovat“ jednotlivá tvrzení, která by mohla představovat v dané procesní situaci relevantní argument. Logickým postupem je naopak vypořádání celých okruhů námitek souhrnně, beze snahy o opakování jednou (či dokonce vícekrát) již vyřčeného.

[33] Rovněž ustálená judikatura správních soudů uvádí, že povinnost řádného odůvodnění správních rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Orgány veřejné moci jsou oprávněny námitky vypořádat i implicitně: prezentací odlišného právního názoru, který přesvědčivě zdůvodní. Absence přímé reakce na každý jednotlivý argument účastníka řízení tak nepředstavuje nezákonnost či dokonce nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, či ze dne 4. 3. 2015,

č. j. 8 Afs 71/2012-161). Implicitní vypořádání námitek akceptuje rovněž Ústavní soud (viz např. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

[34] Nejvyšší správní soud se shoduje s městským soudem, že výčet nadpisů všech témat, která byla obsažena v námitce, nepředstavoval řádné vymezení žalobního bodu. K formulaci žalobních bodů se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, v němž mj. uvedl: „Žalobce je též povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“ Z toho vyplývá, že není povinností krajského (městského) soudu za žalobce pátrat po tom, které argumenty z jeho všeobjímajícího výčtu žalovaný skutečně opomněl vypořádat (pokud vůbec nějaké). Stěžovatel v projednávané věci uvedl konkrétní argumentaci pouze k tématům nadepsaným „nesprávný úřední postup“ a „neexistence ohlášení změny v evidenci půdy od ZS Kozojedy, a.s.“ (v obou těchto částech z různých perspektiv namítal, že řízení nebylo řádně zahájeno). Tímto žalobním bodem se městský soud zabýval v bodech 35 až 39 napadeného rozsudku, kde vysvětlil, jakým způsobem bylo řízení zahájeno a jaký vztah měl způsob zahájení k datu, k němuž nastaly účinky aktualizace půdy.

[35] Ke kasační námitce nadepsané „neexistence ohlášení změny v evidenci půdy od ZS Kozojedy“ Nejvyšší správní soud doplňuje, že předchozí řízení o aktualizaci evidence půdy k jinému (předcházejícímu) datu nikterak nebránilo zahájení řízení z úřední povinnosti oznámením ze dne 2. 5. 2012. Z podobnosti čísel jednacích (či ze skutečnosti, že dokumenty z různých řízení týkající se téhož dílu půdního bloku byly vedeny pod jednou spisovou značkou) nelze dovozovat, že by ve skutečnosti šlo o jediné řízení, které bylo v průběhu času rozšiřováno. Rovněž v oznámení o aktualizaci evidence půdy ze dne 3. 8. 2012 (kde mělo být podle stěžovatele uvedeno, že řízení bylo zahájeno ohlášením V. F.) bylo ve skutečnosti uvedeno, že řízení bylo zahájeno dne 2. 5. 2012 Agenturou pro zemědělství a venkov (tehdy příslušným správním orgánem), tedy nikoli ohlášením V. F. Ohlášení V. F. bylo zmíněno pouze v rámci rekapitulace dosavadního vývoje, nikoli jako podání, jímž bylo zahájeno řízení.

[36] V kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný také proto, že se městský soud nezabýval argumentací obsaženou pod nadpisem „nesprávné rozšíření řízení“. K tomu Nejvyšší správní soud upozorňuje, že touto argumentací se městský soud zabývat ani nemohl, neboť vůbec nebyla obsažena v žalobních bodech. Nad rámec nutného odůvodnění tento soud podotýká, že usnesením ministra zemědělství ze dne 22. 11. 2012, č. j. 210291/2012-MZE-12151, nebylo žádné řízení ukončeno, neboť jím došlo ke zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci tehdejšímu správnímu orgánu I. stupně (procesní vývoj podrobně popsal městský soud v napadeném rozsudku a není třeba jej na tomto místě rekapitulovat).

[37] Dále lze poznamenat, že stěžovatel si protiřečí, když na jedné straně namítá, že řízení bylo nepřípustně rozšířeno tím, že se v něm správní orgány zabývaly rovněž ohlášením ze strany ZS Kozojedy, které mělo být podáno v období 3. 8. 2012 – 20. 12. 2012, ovšem zároveň rozporuje skutečnost, že toto ohlášení není zařazeno do spisu v projednávané věci a písemnosti je vyřizující mu nebyly doručeny. Jak již podrobně popsal městský soud, řízení v projednávané věci bylo zahájeno z moci úřední – ve spisu je obsaženo oznámení ze dne 2. 5. 2012, č. j. EP 48211/41/1, z něhož vyplývá, že řízení bylo zahájeno v souladu s § 3g

pokračování

odst. 9 zákona o zemědělství, v relevantním znění. Tato listina jednoznačně prokazuje způsob zahájení řízení a vyvrací veškeré stěžovatelovy spekulace o ztrátách dokumentů či posuzování důkazních prostředků, které nejsou obsaženy ve spisu. Nejvyšší správní soud podotýká, že podmínkou zahájení řízení nebylo předchozí shromáždění důkazních prostředků (např. nájemních smluv svědčících o užívacím právu ZS Kozojedy) – řízení bylo zahájeno právě proto, aby bylo možné shromáždit relevantní podklady a na jejich základě evidenci půdy aktualizovat (pakliže k tomu byly splněny podmínky).

[38] Na tom, jakým způsobem bylo řízení zahájeno, nemůže nic změnit ani pozdější písařská chyba, které se dopustil SZIF v oznámení ze dne 19. 5. 2021, č. j. SZIF/2021/0405994, když uvedl, že řízení bylo zahájeno podle § 3g odst. 8 (namísto odst. 9) zákona o zemědělství, v relevantním znění. Stěžovatel namítá, že „nemohlo dojít k písařské chybě“, ovšem svou námitku zakládá pouze na již vyvráceném tvrzení o zahájení řízení jiným způsobem. Nejvyšší správní soud ze spisu ověřil, že v oznámení o zahájení řízení ze dne 2. 5. 2012, č. j. EP 48211/41/1, byl odkaz na zákonné ustanovení uveden správně. O tom, že v oznámení ze dne 19. 5. 2021, č. j. SZIF/2021/0405994, skutečně mělo jít o odkaz na ustanovení, které upravuje možnost zahájení řízení z moci úřední, svědčí rovněž přesné znění textu, kde k odkazu došlo. SZIF totiž doslova uvedl, že řízení bylo zahájeno „v souladu s § 3g odst. 8, tzn. z moci úřední“. Tento soud se tedy ztotožňuje s městským soudem i v tom, že odkaz na § 3g odst. 8 (namísto odst. 9) zákona o zemědělství, v relevantním znění, představoval pouhou chybu v psaní, která byla zřejmá z kontextu a neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, jímž žalovaný námitku proti prvostupňovému oznámení zamítl.

IV.

Závěr a náklady řízení

[39] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[40] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. listopadu 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu